

Ter nagedachtenis aan: mijn allerliefste moeder

Graag zou ik mijn vader en zus willen bedanken voor alle steun die ik van hen heb gehad en nog steeds heb.

Namen

Hans- vader

Ada - moeder

Johanna - dochter

Johannes - zoon

Willem - vriend van Johannes

Maria - vriendin van Johanna

Dirkje - moeder van Maria

Martinus - babybroertje van Maria

1944 op een zomermiddag

“Wil je bij de boer eens wat aardappelen halen?” vroeg moeder.

“Ja hoor, ik ga meteen”, zei Johannes.

“Doe er maar vier jongen.”

“Oke, zal ik doen, doe!”

Na een uur is hij alweer terug

“Hey zoon, je bent er. Elke keer ben ik weer bezorgd.”

“Ja, ik ook mam. Ik ben zo bang, want zo moeten we naar de concentratiekampen”, zei Johannes bezorgd.

“Het gaat vast binnenkort weer over, maak je daar maar geen zorgen over. Ik kan Duits, dus dan denken ze dat ik een beetje bij de Duitsers hoor. Maak je maar echt geen zorgen”, zei moeder.

Johannes twijfelt over wat moeder zegt. “Ik hoop het dat het snel weer over is.”

“Kom je mee, de onderduikers eten geven?” vroeg moeder.

“Ja ik kom. Die aardappels die ik heb gehaald, zijn vast lekker. Ik heb er nu al zin in! Maar hoe kan je het eten al klaar hebben, terwijl ik pas net de aardappels heb gehaald?”

“Nou, ik heb de aardappels die ik nog over heb gebruikt en dan morgen gebruik ik de aardappels die jij net hebt gehaald. Kan je nu even mee naar de onderduikers, om te helpen de borden met eten te brengen?”

“Tuurlijk mam, dat doe ik graag.”

“Dankje, dat je me zo wilt helpen.”

Moeder en Johannes gaan naar zolder om de onderduikers eten te geven. Op zolder zitten zeven onderduikers: twee kinderen met hun ouders en één kind met ouders.

Allebei de gezinnen zijn lopend naar hen toe gekomen, want het zijn bekenden.

“Hey onderduikers, we hebben eten voor jullie.”

“O dank je, ik ga gelijk proeven. Oe, Ada, wat is het eten lekker!” zei één van de onderduikers. “Nou, dank je mevrouw met de mooie hoed”, zei